Υπαγωγή
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Συμβούλιο της Επικρατείας 400/2020 (Τμήμα Β’)

Παραδεκτή η «ne bis in idem», το πρώτον, ενώπιον του ΣτΕ

Επιμέλεια: Ηλέκτρα Σαλιάρη

Απόσπασμα κειμένου απόφασης[1]

«[…] **2.** Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, όπως συμπληρώθηκε με το από 15.10.2018 δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως, ζητείται η αναίρεση της υπ΄ αριθμ. 1973/2012 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, κατά το μέρος που με αυτήν απορρίφθηκε προσφυγή του αναιρεσείοντος κατά της 776/06/2008 πράξης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης του Ζ΄ Τελωνείου Επίβλεψης Συγκροτημάτων Πειραιά, με την οποία καταλογίστηκαν σε βάρος του, ως νομίμου ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ της εταιρείας με την επωνυμία “ΑΙΓΑΙΟΝ ΟΙΛ ΑΕΒΕ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΕΙΔΩΝ”, πολλαπλά τέλη.[…].

3. Επειδή, οι παράγραφοι 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8), […], ορίζουν τα εξής: […].Ειδικότερα, η αίτηση αναιρέσεως ασκείται παραδεκτώς μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς, που περιέχονται στο ίδιο το εισαγωγικό δικόγραφο, ότι με καθένα από τους προβαλλόμενους λόγους τίθεται συγκεκριμένο, κρίσιμο για την επίλυση της διαφοράς, νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διάταξης νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικου ή δικονομικού δικαίου, που κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και επί του οποίου είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε οι σχετικές κρίσεις της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως έρχονται σε αντίθεση προς μη ανατραπείσα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου,[…].

5. Επειδή, […] ο αναιρεσείων, […] είχε ναυλώσει και λειτουργούσε ως φορολογική αποθήκη το Δ/Ξ «ΕΤΖΙΑΝ ΙΙΙ». Από τον έλεγχο του βιβλίου φορολογικής αποθήκης

---

[1] Όπως αυτή έχει δημοσιευτεί στην ιστοσελίδα του Συμβουλίου της Επικρατείας και Διοικητικής Δικαιοσύνης: http://www.adjustice.gr/webcenter/portal/ste/ypiresies/nomologies?bltId=685ECF0C9FF8862ABBFDB5468634372E&_afrLoop=2928125927286342#!%40%40%3F_afrLoop%3D2928125927286342%26bltId%3D685ECF0C9FF8862ABBFDB5468634372E%26centerWidth%3D65%2525%26leftWidth%3D0%2525%26npath%3D%252Fwebcenter%252Fportal%252Fste%252Fypiresies%252Fnomologies%26rigthWidth%3D35%2525%26showFooter%3Dfalse%26showHeader%3Dtrue%26_adf.ctrl-state%3D13jfz3e7mp_29 [τελευταία επίσκεψη: 17.03.2021].

του πλοίου αυτού, σε αντιπαραβολή με αιτήσεις εφοδιασμού πλοίων (Α.Ε.Π.), που είχαν κατατεθεί από τη ναυλώτρια αυτού εταιρία στο ως άνω Τελωνείο και αφορούσαν παραδόσεις καυσίμων σε δικαιούχα ατέλειας πλοία, που είχαν πραγματοποιηθεί από το πλοίο αυτό κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, προέκυψαν λανθασμένες εγγραφές στα αντίτυπα των αιτήσεων εφοδιασμού, διαφορές μεταξύ μετρηθεισών και παραδοθεισών ποσοτήτων πετρελαίου εσωτερικής καύσεως (ναυτιλίας), καθώς επίσης και ανακολουθίες στις ενδείξεις του μετρητή του πλοίου.[...] Η Τελωνειακή Αρχή απέληξε στην κρίση ότι στις περιπτώσεις εφοδιασμών, οι μεν ποσότητες καυσίμων, που είχαν καταμετρηθεί από το μετρητή του Δ/Ξ «ETZIAN III» ή παραληφθεί από αυτό, χωρίς να προκύπτει ότι είχαν παραδοθεί στα δικαιούχα ατέλειας πλοία κατόπιν σχετικής εγκρίσεως της Υπηρεσίας είχαν διοχετευθεί από το πλοίο αυτό σε άλλη χρήση, δηλαδή στην εσωτερική κατανάλωση, οι δε ποσότητες καυσίμων που φαίνονταν ότι είχαν παραδοθεί ατελώς χωρίς να καταμετρηθούν, δεν είχαν αγοραστεί ούτε κατέχονταν νόμιμα, με συνέπεια σε κάθε περίπτωση να υπήρχε, κατά τρόπο που συνιστά το αδίκημα της λαθρεμπορίας, διαφυγή των αναλογουσών φορολογικών επιβαρύνσεων, οι οποίες ανέρχονταν. [...].

9. Επειδή, περαιτέρω με το δικόγραφο προσθέτων λόγων προβάλλεται το πρώτον λόγος για εφαρμογή της αρχής ne bis in idem από το παρόν Δικαστήριο, για τον λόγο ότι, μετά την δημοσίευση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (29.11.2012) και την άσκηση της κρινομένης αιτήσεως (10.4.2013), δημοσιεύθηκε την 24.5.2013 η υπ' αριθμ. 305/2013 αθωωτική απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Πειραιώς, η οποία κατέστη αμετάκλητη στις 8.1.2014 και με την οποία ο αναιρεσείων κηρύχθηκε "...κατά πλειοψηφία αθώος. [...].

10. Επειδή, [...]"[Τ]ο άρθρο 4 παρ. 1 [...]της ΕΣΔΑ ορίζει ότι: «Κανένας δεν μπορεί να διωχθεί ή καταδικασθεί ποινικά από τα δικαστήρια του ίδιου Κράτους για μια παράβαση για την οποία ήδη αθωώθηκε ή καταδικάσθηκε με αμετάκλητη απόφαση σύμφωνα με το νόμο και την ποινική δικονομία του Κράτους αυτού». [...]. Βάσει των κριτηρίων Engel μπορούν να θεωρηθούν ως "ποινικές" και κυρώσεις που επιβάλλονται από διοικητικά όργανα, ενόψει της φύσης των σχετικών παραβάσεων ή/και του είδους και της βαρύτητας των προβλεπόμενων για αυτές διοικητικών κυρώσεων. [...]. Εξάλλου [...] η εξακολούθηση διαδικασίας ή δίκης για την επιβολή τέτοιου («ποινικής» φύσης) διοικητικού προστίμου βαίνει, καταρχήν, προδήλως πέραν των όσων απαιτούνται για την επίτευξη του δημοσίου συμφέροντος σκοπού της καταπολέμησης της δασμοφοροδιαφυγής και της είσπραξης των οφειλόμενων φόρων ή/και δασμών, εφόσον υπάρχει είτε αμετάκλητη αθωωτική απόφαση ποινικού δικαστηρίου, που διαπιστώνει ότι δεν στοιχειοθετείται η επίμαχη φορολογική παράβαση.[...].

11.Επειδή, [...] όταν μεταξύ των στοιχείων υπόθεσης περιλαμβάνεται απόφαση πρωτοβάθμιου ή δευτεροβάθμιου ποινικού δικαστηρίου και δεν προβάλλεται ούτε προκύπτει ότι αυτή κατέστη αμετάκλητη, το διοικητικό δικαστήριο καμία υποχρέωση δεν έχει να εκδώσει προδικαστική απόφαση προκειμένου να διαπιστώσει μην τυχόν κατέστη αμετάκλητη. [...]. Συναφώς επισημαίνεται ότι δεν προκύπτει κάτι διαφορετικό από τις επιταγές της ΕΣΔΑ και του ενωσιακού δικαίου που μνημονεύονται στις σκέψεις 5 και 6, λαμβανομένης υπόψη της θεμελιώδους αρχής της δικονομικής αυτονομίας των κρατών μελών. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την αρχή αυτή, απόκειται καταρχήν σε κάθε κράτος μέλος να θεσπίσει τους

δικονομικούς κανόνες κατ' εφαρμογή των οποίων παρέχεται έννομη προστασία των προβλεπόμενων από το ευρωπαϊκό δίκαιο ουσιαστικών δικαιωμάτων των ιδιωτών, υπό την προϋπόθεση ότι οι κανόνες αυτοί, […] δεν καθιστούν αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερή την άσκηση των δικαιωμάτων που χορηγεί το ευρωπαϊκό δίκαιο (αρχή της αποτελεσματικότητας). […]. Συνεπώς, σε υπόθεση, όπως η παρούσα, όπου άλλωστε οι αιτούντες δεν προβάλλουν (και, δη, κατά τρόπο ορισμένο και επαρκώς τεκμηριωμένο) ότι ήταν αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερής η επίκληση και η τεκμηρίωση ενώπιον του δικάσαντος Εφετείου του αμετακλήτου της οικείας αθωωτικής ποινικής απόφασης, προς στήριξη της άσκησης των ως άνω θεμελιωδών δικαιωμάτων τους από το ενωσιακό δίκαιο και την ΕΣΔΑ, δεν ανακύπτει ζήτημα παραβίασης της αρχής της αποτελεσματικότητας. […]. 12.Επειδή, περαιτέρω, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν ότι, ακόμα κι αν το δικάσαν Εφετείο δεν είχε υποχρέωση να εκδώσει προδικαστική απόφαση για το ανωτέρω ζήτημα του αμετακλήτου της οικείας αθωωτικής ποινικής απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας, «[…] ως αναιρετικό δικαστήριο, ενόψει της αποδεικνυόμενης ενώπιον αυτού αμετακλήτου αθωώσεως εμποδίζεται πλέον να επικυρώσει την απόφαση του ουσιαστικού δικαστηρίου, που αποδέχεται τη διάπραξη λαθρεμπορίας [διότι] η εφαρμογή της αποδεικνυόμενης οριστικοποίησης του τεκμηρίου αθωότητας. […] επενεργεί αντικειμενικά απέναντι σε κάθε διοικητική ή δικαιοδοτική αρχή και στην περίπτωση της αναιρετικής διαδικασίας ανεξαρτήτως σφάλματος της ελεγχόμενης απόφασης [και συνεπώς] θα πρέπει να εξαφανισθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρωθεί η πληττόμενη δια της προσφυγής πράξη […]». Ο λόγος πρέπει να απορριφθεί, αφενός, ως απαράδεκτος, διότι οι αναιρεσείοντες δεν αποδίδουν σφάλμα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αλλά κατ' ουσίαν επιχειρούν, δια της προσκόμισης απαραδέκτως το πρώτον κατ' αναίρεση στοιχείων περί του προβαλλόμενου αμετακλήτου της επίμαχης ποινικής απόφασης (πρβλ. ΣτΕ 4044/2013), να καλύψουν εκ των υστέρων την παράλειψή τους να επικαλεσθούν το αμετάκλητο και να υποβάλουν τα περί τούτου στοιχεία στο δικάσαν Εφετείο – παράλειψη την οποία, άλλωστε, ουδόλως δικαιολογούν, καθώς δεν προβάλλουν και, δη, τεκμηριωμένα ότι ήταν αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερής η επίκληση και η προσκόμιση των σχετικών στοιχείων ενώπιον του Εφετείου […]. […], εάν ο ασκών αίτηση αναίρεσης προβάλλει, κατά τρόπο ορισμένο και επαρκώς τεκμηριωμένο, ότι ήταν αδύνατη η επίκληση και η τεκμηρίωση ενώπιον του εκδόντος την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση Διοικητικού Εφετείου της ύπαρξης οικείας αμετάκλητης αθωωτικής ποινικής απόφασης, προς στήριξη της άσκησης του δικαιώματος που αντλεί από την αρχή ne bis in idem, κατά το ενωσιακό δίκαιο και την ΕΣΔΑ, ανακύπτει ζήτημα παραβίασης της αρχής της αποτελεσματικότητας και, περαιτέρω, ζήτημα παραδεκτής προβολής του ανωτέρω στοιχείου και αντίστοιχου λόγου αναίρεσης περί παραβίασης της αρχής ne bis in idem, το πρώτον ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

13. Επειδή, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 95 (παρ. 1) του Συντάγματος και 56 του π.δ. 18/1989, προκύπτει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας, ως Αναιρετικό Δικαστήριο, ελέγχει νομικά σφάλματα της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης. Ωστόσο, οι εν λόγω βασικές διατάξεις του ημεδαπού δικονομικού συστήματος, ερμηνευόμενες, αφενός, κατά τρόπο "φιλικό" προς την ΕΣΔΑ (πρβλ. ΣτΕ 1992/2016 επταμ.) και, αφετέρου, σε αρμονία με τους προεκτεθέντες κανόνες του πρωτογενούς ενωσιακού δικαίου και, ιδίως, με την αρχή της αποτελεσματικότητας,

έχουν την έννοια ότι, εάν δεν ήταν δυνατή η λυσιτελής προβολή λόγου περί παραβίασης της αρχής ne bis in idem ενώπιον του εκδόντος την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση Διοικητικού Εφετείου, διότι η σχετική ποινική απόφαση κατέστη αμετάκλητη μετά από τη δημοσίευση της αναιρεσιβαλλομένης, ο αναιρεσείων μπορεί να προβάλει παραδεκτώς το πρώτον ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας λόγο (αναίρεσης) περί παραβιάσεως της αρχής ne bis in idem, μολονότι δεν υπάρχει σφάλμα (και πιθανότατα ούτε καν κρίση) της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης όσον αφορά την ερμηνεία ή/και την εφαρμογή της εν λόγω αρχής, διότι, σε τέτοια περίπτωση, πρόκειται για προβαλλόμενη οψιγενή (μεταγενέστερη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης) νομική πλημμέλεια της επίδικης καταλογιστικής πράξης της φορολογικής/τελωνειακής Διοίκησης και η αίτηση αναίρεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας συνιστά την μόνη δικονομική δυνατότητα που μπορεί να χρησιμοποιήσει ο αναιρεσείων προκειμένου να αποτρέψει την (προβαλλόμενη) παραβίαση των δικαιωμάτων που έλκει από την αρχή ne bis in idem, το δε Συμβούλιο της Επικρατείας, έστω και ως Αναιρετικό Δικαστήριο, αποτελεί το μοναδικό δικαιοδοτικό όργανο της Ελληνικής Πολιτείας που μπορεί να θεραπεύσει την (προβαλλόμενη) παράβαση, διασφαλίζοντας την αποτελεσματική προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων του αναιρεσείοντος, κατά το πρωτογενές ενωσιακό δίκαιο και την ΕΣΔΑ. Ειδικότερα, στην προαναφερόμενη περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών της και ενόψει των παρατηρήσεων που προηγήθηκαν, (α) δεν έχει πεδίο εφαρμογής ratione materiae η παρατεθείσα στη σκέψη 3 διάταξη του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, (β) ο λόγος αναιρέσεως περί παραβίασης της αρχής ne bis in idem προβάλλεται παραδεκτώς με δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως, έστω κι αν το εισαγωγικό δικόγραφο δεν περιέχει παραδεκτό λόγο αναιρέσεως, ενόψει της διάταξης του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, και [...]. Εν προκειμένω, όμως, δεδομένου ότι ο τελευταίος (υπό στοιχ. γ) περιορισμός του δικαιώματος του αναιρεσείοντος για παροχή ένδικης προστασίας από το Αναιρετικό Δικαστήριο, ο οποίος ανάγεται στην τεκμηρίωση των προϋποθέσεων εφαρμογής της αρχής ne bis in idem, ενόψει του περιεχομένου της οικείας ποινικής απόφασης, δεν προέκυπτε μέχρι τούδε με σαφήνεια από τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, στην οποία γίνεται με την παρούσα απόφαση για πρώτη φορά δεκτή η δυνατότητα παραδεκτής προβολής λόγου αναιρέσεως περί παραβίασης της αρχής ne bis in idem, στην προαναφερόμενη περίπτωση, κρίνεται ότι είναι συγγνωστή η παράλειψη του αναιρεσείοντος (που, πάντως, προσκόμισε στο Δικαστήριο αντίγραφο της απόφασης 305/2013 του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων και στοιχεία περί του αμετάκλητου χαρακτήρα αυτής) να εκθέσει κατά τρόπο ειδικό και ορισμένο τις κρίσεις της ποινικής απόφασης από τις οποίες προκύπτει η πλήρωση των αντίστοιχων προϋποθέσεων εφαρμογής της αρχής ne bis in idem και ότι, ενόψει του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, συντρέχει περίπτωση να του χορηγηθεί η δυνατότητα θεραπείας της εν λόγω παράλειψης, μέσω της κατάθεσης (και κοινοποίησης στο Δημόσιο) σχετικού δικογράφου προσθέτων λόγων. [...].

14. Επειδή, συνεπώς, [...] κρίνει ότι, [...], η υπόθεση κατά τα λοιπά πρέπει, κατ' άρθρο 14 παρ. 5 εδ. β΄ του π.δ. 18/1989, να παραπεμφθεί στην επταμελή σύνθεση προς επίλυση, [...].»

Παρατηρήσεις

1. Η έποψη της αρχής "ne bis in idem" από την πλευρά του ΣτΕ διαγράφει με την παρούσα απόφαση μία νομολογιακή αλλαγή. Ειδικότερα, η αρχή αυτή, όπως πρωτότυπα διατείνεται το ΣτΕ, δύναται να προβληθεί το πρώτον ενώπιον του ως παραδεκτός λόγος αναίρεσης. Το Ανώτατο Ακυρωτικό βρέθηκε σε ένα σταυροδρόμι επιλογών, να θεραπεύσει μία παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων («ne bis in idem», 20§1 του Σ.) ή να σταθεί αμετακίνητο απέναντι στην τήρηση δικονομικών, καθώς και συνταγματικών κανόνων.

2. Ο νομικός του συλλογισμός επί του ζητήματος της εξέτασης ή όχι του αμετακλήτου της προηγούμενης της διοικητικής, αθωωτικής ποινικής απόφασης, το οποίο στάθηκε αδύνατο να ληφθεί υπόψη του Εφετείου, διαπερνά την αρχή της αποτελεσματικότητας[2]. Ειδικότερα, το ΣτΕ αντιπαρέρχεται την αλλοτινή σημασία των προϋποθέσεων εξέτασης του αδυνάτου του αμετακλήτου, προκειμένου να διασώσει την αρχή "ne bis in idem".

3. Έπειτα, το ΣτΕ ξεδιαλύνει την ευμενή του στάση απέναντι στους διεθνείς κανόνες για να δικαιολογήσει την αδυναμία εύρεσης πεδίου εφαρμογής για το άρ. 95 παρ. 1 Σ και το άρ. 56 π.δ. 18/1989[3]. Αντί σφάλματος του Εφετείου το ΣτΕ θεωρεί αυτή την περίπτωση ως «*οψιγενή νομική πλημμέλεια (μεταγενέστερη της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης) της επίδικης καταλογιστικής πράξης της φορολογικής/τελωνειακής Διοίκησης*». Παράλληλα, υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως στο ΣτΕ είναι το μοναδικό εναπομείναν δικονομικό μέσο, και το Ανώτατο Αναιρετικό αποτελεί το έσχατο δικαιοδοτικό όργανο, ικανό να θεραπεύσει την παραβίαση[4].

4. Επόμενη «θυσιαζόμενη» διάταξη για την αναλογικά υπέρτερης σημασίας ακεραιότητα της "ne bis in idem" είναι η διάταξη του άρ. 53 παρ. 3 π.δ. 18/1989[5]. Έστω δηλαδή «*κι αν το εισαγωγικό δικόγραφο δεν περιέχει παραδεκτό λόγο αναιρέσεως ο παρών λόγος αναιρέσεως προβάλλεται παραδεκτώς με δικόγραφο προσθέτων λόγων αναιρέσεως.*» Ύστερα, η απόφαση λόγω απουσίας νομολογιακού προηγουμένου αποδέχεται τις δικονομικές παραλείψεις του αναιρεσείοντος.

5. Η αίσθηση αξιολογικής δικαίωσης της αρχής αυτής είναι δικαιολογημένη, γιατί ο πολίτης εύλογα πιστεύει ότι κατόπιν μιας αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως έληξε οριστικά η δικαστική εμπλοκή του, και έτσι θα ετίθετο ζήτημα καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εάν εβρίσκετο ξαφνικά και πάλι αντιμέτωπος με νέα. Ωστόσο, δεν φαίνεται να συμβαίνει αυτό στην Ελλάδα, εφόσον ο πολίτης εξ' αρχής γνωρίζει ότι, λόγω του θεσπισμένου δικονομικού συστήματος, ένα μέρος της ευθύνης του θα κριθεί από ένα κλάδο δικαστηρίων και ένα άλλο από άλλο[6]. Η Ελλάδα δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι μέσω μιας συνεχούς σε βάθος χρόνου εξελισσόμενης νομολογίας του ΕΔΔΑ αναλάμβανε διεθνείς δεσμεύσεις αντίθετες σε πάγια ριζωμένες νομικές της παραδόσεις και στο ίδιο της το Σύνταγμα[7].

---

[2] Η ίδια προβλέπει ότι δεν πρέπει να καθίσταται αδύνατη ή υπερβολικά δυσχερής η άσκηση των δικαιωμάτων που χορηγεί το ευρωπαϊκό δίκαιο (στην περίπτωση μας η άσκηση της αρχής «ne bis in idem».)

[3] Τα οποία στην ουσία αποδίδουν αρμοδιότητα στο ΣτΕ σε περίπτωση σφάλματος του Διοικητικού Εφετείου.

[4] Κόρσος Δημήτριος, *Εισηγήσεις Διοικητικού Δικονομικού Δικαίου*, 2ος τόμος, Τεύχος Α', Αθήναι 1977, σελ 203.

[5] Σκέψη 3.

[6] ΣτΕ 2067/2001.

[7] ΣτΕ 1992/2016: «Μάλιστα, η ΕΔΔΑ θεωρεί ότι το σύστημα που έχει κατά νουν ο έλληνας συντακτικός και κοινός νομοθέτης δεν μπορεί να λειτουργήσει. Θα πρέπει, κατά την βούλησή του, όλες οι ποινικές και διοικητικές κυρώσεις να επιβάλλονται από ένα δικαστήριο. Αλλά κάτι τέτοιο δεν είναι επιτρεπτό, αφού

6. Επομένως, το ΣτΕ ορθά αναλαμβάνει τα ηνία, καθώς οι ίδιοι οι δικονομικοί κανόνες που δεν προβλέπουν μία ενιαία δίκη για τις παραβάσεις που έχουν διττή φύση, ποινική[8] και διοικητική, παγίδευσαν το σύστημα απονομής της δικαιοσύνης. Έτσι, παραδειγματική, όπως άλλωστε το αναφέρει και η ίδια η ΣτΕ 400/2020, ότι δηλαδή λειτουργεί ως πρωτότυπο προηγούμενο επί του ζητήματος, κρίνεται η παρούσα απόφαση και ο τρόπος που αυτή επικέντρωσε το ενδιαφέρον της στην ουσία του ζητήματος (παραβίαση ανθρωπίνου δικαιώματος) και ξεπέρασε τη «σκιερή», όπως δυστυχώς δύναται να αποβεί, η απουσία αντίστοιχης της 94 παρ. 3 Σ διάταξης. Τέλος, με την παρούσα σε αντίθεση με παλαιότερη κρίση του ΣτΕ επί του ίδιου θέματος[9] το ΣτΕ διανοίγει έναν νέο ιδεολογικό δρόμο με το να ζυγίζει βαρύτερα τους διεθνείς από τους συνταγματικούς κανόνες.

κατά το Σύνταγμα ελλείψει διατάξεως αντίστοιχης με την 94§3, στο μεν διοικητικό δικαστήριο ανήκει κατά αποκλειστικότητα η επίλυση των διοικητικών διαφορών, στο δε ποινικό η των ποινικών.»

[8] CASE OF SERGEY ZOLOTUKHIN v. RUSSIA όπου τίθενται τα κριτήρια χαρακτηρισμού (κριτήρια «Engel») της φύσης μιας διοικητικής κύρωσης ως «ποινικής», CASE OF KAPETANIOS AND OTHERS v. GREECE κατά την οποία «η αρχή ne bis in idem δεν εμποδίζει την εκ μέρους κράτους μέλους επιβολή, για την ίδια πράξη παραβάσεως των υποχρεώσεων που αφορούν στην υποβολή δηλώσεων στον τομέα του ΦΠΑ, διαδοχικώς μιας φορολογικής και μιας ποινικής κυρώσεως στο βαθμό που η πρώτη κύρωση δεν έχει ποινικό χαρακτήρα, πράγμα το οποίο το αιτούν δικαστήριο οφείλει να εξακριβώσει.».

[9] ΣτΕ 1992/2016, ό.π. υποσημ. 7, όπου προβάλλεται ως επιχείρημα: «*Ο περιορισμός της εξουσίας του διοικητικού δικαστή δεσμευόμενου να ακυρώσει την διοικητική κύρωση ενόψει αθωωτικής αμετάκλητης ποινικής απόφασης*». Για αυτό και στην ίδια το ΣτΕ τάσσεται υπέρ των διατάξεων του Σ. περί υποχρέωσης των δικαστών.